

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3798/2552 (ย่อ)

โจทก์ทั้งสองฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้บังคับจำเลยชำระเงินค่าภาษีอากรจำนวน 2,406,135.58 บาท และเงินเพิ่มอากรขาเข้าอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือน หรือ เศษของเดือนจากเงินค่าอากรขาเข้าจำนวน 600,699 บาท แก่โจทก์ทั้งสองนับแต่วันตรวจปล่อยจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ

ศาลภาษีอากรกลางพิพากษา ให้จำเลยชำระเงินจำนวน 1,611,024 บาท แก่โจทก์ทั้งสองกับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ทั้งสอง โดยกำหนดค่าทนายความ 10,000 บาท ค่าขออื่นให้ยก

โจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาวินิจฉัย ตามอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองประการเดียวว่า จำเลยต้องรับผิดชอบชำระเงินเพิ่มอากรตามฟ้องหรือไม่ โจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ว่า กรณีของจำเลย เป็นการตรวจเก็บอากรขาด อันเนื่องมาจากความผิดฐานสำแดงเท็จ เพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากร ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 102 ตี อนุมาตรา 1 และ 2 มิใช่ตรวจเก็บอากรขาด ตามมาตรา 102 ตี อนุมาตรา 3 จำเลยจึงต้องรับผิดชอบชำระเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากรที่นำมาชำระ ตามมาตรา 112 จัตวา แม้โจทก์ที่ 1 จะมิได้ระบุ ในแบบแจ้งการประเมินให้จำเลยชำระเงินเพิ่มดังกล่าวก็ไม่เป็นการตัดสิทธิในการเรียกเก็บเงินเพิ่มส่วนนี้ เนื่องจากการเรียกเก็บเงินเพิ่มตามมาตรา 112 จัตวา ให้เรียกเก็บเมื่อผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกนำเงินมาชำระค่าอากรที่ต้องเสีย หรือ เสียเพิ่ม

พิเคราะห์แล้ว พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 112 จัตวา วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อผู้นำของเข้า หรือ ผู้ส่งของออก นำเงินมาชำระค่าอากรที่ต้องเสีย หรือ เสียเพิ่ม ให้เรียกเก็บเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากรที่นำมาชำระโดยไม่คิดทบต้น นับแต่วันที่ได้ส่งมอบ หรือ ส่งของออก จนถึงวันที่นำเงินมาชำระ แต่มิให้เรียกเก็บเงินเพิ่มดังกล่าวในกรณีที่มีการชำระอากรเพิ่มตามมาตรา

102 **ตรี อนุมาตรา 3"** ซึ่งมาตรา 102 ตรี บัญญัติว่า ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งจ่ายเงินสินบนและรางวัลตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด โดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีในกรณีต่อไปนี้

- 1. ความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากร หรือ ของต้องห้าม ต้องกักตักในการนำเข้ามาใน หรือ ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร ให้หักจ่ายเป็นเงินสินบนและรางวัลร้อยละ 55 จากเงินค่าขายของกลาง แต่ในกรณีที่มิได้รับของกลาง หรือ ของกลางไม่อาจจำหน่ายได้ให้หักจ่ายจากเงินค่าปรับ ส่วนรายที่ไม่มีผู้แจ้งความนำจับ ให้หักจ่ายเป็นเงินรางวัลร้อยละ 30**
- 2. ความผิดฐานสำแดงเท็จ ให้หักจ่ายเป็นเงินสินบนและรางวัลร้อยละ 55 จากเงินค่าปรับ แต่ในรายที่ไม่มีผู้แจ้งความนำจับ ให้หักจ่ายเป็นเงินรางวัลร้อยละ 30**
- 3. กรณีที่มีการตรวจเก็บอากรขาดและเจ้าหน้าที่ผู้สำรวจเงินอากรตรวจพบ เป็นผลให้เรียกอากรเพิ่มเติมได้ ให้จ่ายเงินรางวัลร้อยละ 10 ของเงินอากรที่กรมศุลกากรเรียกเก็บเพิ่มเติมได้**

เมื่อพิจารณาความในมาตรา 102 ตรี อนุมาตรา 3 แล้ว เห็นว่า กรณีที่มีการตรวจเก็บอากรขาด และเจ้าหน้าที่ผู้สำรวจเงินอากรตรวจพบ อันเป็นผลให้ผู้นำเข้าหรือผู้ส่งของออก ต้องชำระอากรเพิ่มเติม แต่ไม่ต้องเสียเงินเพิ่ม ตามมาตรา 112 จัตวา วรรคหนึ่งนั้น ต้องเป็นกรณีที่ผู้นำของเข้า หรือ ผู้ส่งของออกมิได้กระทำความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากร หรือ สำแดงเท็จ แต่ได้สำแดงรายการในใบขนสินค้าขาเข้า หรือ ใบขนสินค้าขาออกเป็นเหตุให้จำนวนเงินอากรขาดไป เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า ความรับผิดชอบจำเลยในการชำระค่าอากรที่ขาดเกิดจากการที่จำเลยสำแดงเท็จในใบขนสินค้าขาเข้าพิพาท จึงไม่ต้องด้วยกรณีที่มิให้เรียกเก็บเงินเพิ่มเมื่อมีการชำระอากรเพิ่มตามมาตรา 102 ตรี อนุมาตรา 3 ส่วนที่ศาลภาษีอากรกลางให้เหตุผลในการวินิจฉัยคดีอีกประการหนึ่งว่า ตามคำฟ้องและแบบแจ้งการประเมิน โฉกที่ 1 มิได้เรียกเก็บเงินเพิ่มอากรขาเข้านั้น เห็นว่า คำฟ้องของโจทก์ที่แก้ไขแล้วตอนท้ายได้บรรยายเกี่ยวกับเงินเพิ่มดังกล่าวแล้วว่า จำเลยต้องรับผิดชอบเงินเพิ่มอากรขาเข้าอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือน หรือ เศษของเดือน นับแต่วันตรวจปล่อย

คำนวณถึงวันฟ้องเป็นเงิน 795,111.58 บาท สำหรับแบบแจ้งการประเมินแม้จะมีได้ระบุจำนวนเงินเพิ่มอากรขาเข้าที่จำเลยจะต้องชำระ แต่ความในมาตรา 112 จัตวา วรรคหนึ่ง บัญญัติให้เรียกเก็บเงินเพิ่มดังกล่าว เมื่อผู้นำของเข้า หรือ ผู้ส่งของออกนำเงินมาชำระค่าอากรที่ต้องเสีย หรือ เสียเพิ่ม โดยมิได้บัญญัติให้ความรับผิดชอบในการเสียเงินเพิ่มดังกล่าว เกิดขึ้นจากการประเมินของพนักงานเจ้าหน้าที่ อันจะต้องระบุไว้ในแบบแจ้งการประเมิน ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าจะมีการประเมินของพนักงานเจ้าหน้าที่หรือไม่ ผู้นำของเข้า หรือ ผู้ส่งของออกก็ต้องรับผิดชอบชำระเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนหรือเศษของเดือนของค่าอากรที่ต้องเสีย หรือ เสียเพิ่ม นับแต่วันที่ได้ส่งมอบ หรือ ส่งของออกจนถึงวันที่นำเงินมาชำระ เว้นแต่กรณีที่มีการชำระอากรเพิ่ม ตามมาตรา 102 ตี อนุมาตรา 3

ดังนั้น แม้แบบแจ้งการประเมินภาษีที่พิพาทจะมีได้ระบุจำนวนเงินเพิ่มอากรที่จำเลยต้องชำระ จำเลยก็ต้องรับผิดชอบชำระเงินเพิ่มดังกล่าวโดยผลของกฎหมาย ที่ศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา แผนกคดีภาษีอากร อุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองฟังขึ้น

พิพากษา แก่เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงินเพิ่มอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนเศษของเดือนให้นับเป็นหนึ่งเดือน จากต้นเงินอากรขาเข้าจำนวน 17,493 บาท นับแต่วันที่ 14 เมษายน 2538 จำนวน 24,600 บาท นับแต่วันที่ 17 เมษายน 2538 จำนวน 134,704 บาท นับแต่วันที่ 2 พฤษภาคม 2538 จำนวน 183,245 บาท นับแต่วันที่ 19 พฤษภาคม 2538 จำนวน 15,245 บาท นับแต่วันที่ 26 พฤษภาคม 2538 จำนวน 31,648 บาท นับแต่วันที่ 26 พฤษภาคม 2538 จำนวน 183,468 บาท นับแต่วันที่ 7 มิถุนายน 2538 และจำนวน 10,296 บาท นับแต่วันที่ 7 มิถุนายน 2538 จนถึงวันที่นำเงินมาชำระแก่โจทก์ทั้งสอง แต่เงินเพิ่มดังกล่าว เมื่อคำนวณถึงวันฟ้องรวมกันแล้ว ต้องไม่เกิน 795,111.58 บาท นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลาง ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

ที่มา : <https://deka.in.th/view-494004.html>